

ΨΥΧΗΣ
ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΗΤΟΙ

ΕΥΧΑΙ ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ

ΞΕΝΗΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(Τυφλῆς)

ΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΙΕΡΑΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΜΑΝΗΣ ΤΗΣ ΕΓΓΙΑΣ ΤΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΥΠΟ

ΣΩΤΗΡΙΟΥ Ν. ΣΧΟΙΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ

ΕΝ ΒΟΛΩ

1940

ΨΥΧΗΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΗΤΟΙ

ΕΥΧΑΙ ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ

ΞΕΝΗΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

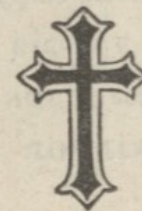
(Τυφλῆς)

ΠΡΟΕΔΡΟΥΜΕΝΗΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΙΓΙΝῃ ΙΕΡΑΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΥΠΟ

ΣΩΤΗΡΙΟΥ Ν. ΣΧΟΙΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ

ΕΝ ΒΟΛΩ

1940

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

(2) γράμματα
Νικηφόρος Κεραυρός

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ ἀνὰ χεῖρας μικρὸν πονημάτιον, τὸ ἐπιγραφόμενον «Ψυχῆς παραμυθία», εἶναι αἱ εὐχαὶ καὶ ἱκεσίαι τῆς τυφλῆς Ξένης μοναχῆς, ἡγουμένης τῆς ἐν Ἑνναικείᾳ Μονῇ τῆς ἁγίας Τριάδος.

Ἡ 23 ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἁγιορείτου μοναχοῦ Ἰβιμέλεχ Μικραγιαννανίτου πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀδελφῶν Χριστιανῶν μετὰ προσθέσεως εὐχῶν τινῶν κατανυκτικῶν εἰς τὴν ἀρχήν. Μίαν εἰς τὸν Θεὸν καὶ πλάστην, κατανυκτικὴν «Κύριε ὁ Θεὸς καὶ Πλάστης μου...», ἑτέραν εἰς τὸν Κ. Η. Ι. Χριστὸν «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ διὰ τὰ ἄχραντα...» τρίτην στιχουργικὴν καὶ φωτοπάροχον εἰς τὴν Καν Θεοτόκον «Φώτισόν μου τὸ σκότος...» καὶ τετάρτην ἐν ἀρχῇ, ἐν εἵδει προοιμίου, διὰ στίχων πολιτικῶν, «Φίλτατε ὦ ἀναγνώστα...» κ. λ. π.

Ὡς ἀναφέρει εἰς τὸν πρόλογόν του ὁ ῥηθεὶς μοναχὸς Ἰβιμέλεχ, αἱ εὐχαὶ αὗται τῆς τυφλῆς Ξένης, ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον τὸ 1914, ἐξαντληθεῖσαι δὲ ἅ-

νετυλώθησαν ὑπ' αὐτοῦ τῷ 1923, ὡς παρέχουσαι
μεγάλην ὠφέλειαν τοῖς χριστιανοῖς.

Πρὸ τῆς πρώτης ἐκδόσεως καὶ περὶ τὸ 1910, ἐγε-
νόμην καὶ ἐγὼ κάτοχος τῶν εὐχῶν τούτων ἐν χειρο-
γράφῳ, δοθειςὼν μοι παρ' ἄλλου ἀδελφοῦ χριστια-
νοῦ, καθ' ὃν χρόνον ἔζη ἴσως ἀκόμη ἡ μοναχὴ Ξένη,
καὶ ἀντελήφθην μόνος μου τὴν ἀξίαν καὶ ὠφέλειαν
τῶν εὐχῶν αὐτῶν.

Οὕσα ἐντελῶς τυφλή, ἔγραψε ταύτας ἐκ θείου
πόθου κινουμένη καὶ φωτιζομένη ὑπὸ τῆς θείας χά-
ριτος.

Κατὰ τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν διηροέσαμεν τὰς εὐ-
χὰς εἰς τέσσαρα μέρη, συμπληροῦν τὰς ἐκδόσεων
τεσσάρων, αἵτινες δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν Ξένην. "Ἡτοι
α'.) κατετάξαμεν τὰς εὐχὰς εἰς τὸν Θεὸν Πατέρα, β'.)
τὰς εἰς τὸν Κ. Η. Ι. Χριστόν, γ'.) εἰς τὴν Θεοτόκον
καὶ δ'.) εἰς εὐχὰς ἐξομολογήσεως, μεταλήψεως κ.λ.π.

"Ἦδη ἐξαντληθείσης καὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ πα-
τρὸς Ἀβιμέλεχ, προβαίνομεν εἰς τρίτην ἔκδοσιν μὲ
τὴν πεποίθησιν ὅτι παρέχομεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς
χριστιανοὺς ὑψίστην ψυχικὴν ὠφέλειαν.

Ὁ ἐκδότης

ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ

Στίχοι πολιτικοὶ ἐν εἵδει προοιμίου καὶ ἐν τάξει ὁμολογίας Πίστεως

Φίλτατε ὦ ἀναγνώστα,
ὅστις τύχης τὰ παρόντα,
καὶ πτωχὰ πονήματά μου,
εἴτε καὶ συγγράμματά μου.

Μὴ ζητήσης σὺ ἐν τούτοις,
ῥητορεύσεις ἢ ἀγορεύσεις,
μηδὲ φράσεις καὶ ιδέας,
ὑψηλάς, ἀλλ' ἀναγκαίας.

Ὅσας παριστᾷ καρδία,
εὐσεβῆς καὶ γνῶσις θεία,
κι' ὅσας ἡθροισα ἐκ θείων,
συγγραμμάτων τῶν Πατέρων,

Ὅσα τὰ μαθήματά μου,
τόσα καὶ πονήματά μου,
ἀλλ' ἢ θεία καὶ ἁγία,
ἢ τοῦ Πανουργοῦ σοφία.

Πνεύματος τοῦ παναγίου,
ἐπιδαφιλεύει χάριν,
καὶ τοῖς πένησι χυδαίοις,
καὶ πτωχοῖς τῇ διανοίᾳ.

Ἄν καὶ ἀρετῆς στεροῦνται,
καὶ μαθήσει ἀποδέουσαν
ὅταν φύσει ἐν τῇ βίᾳ,
εὐσεβείᾳ καὶ ἀνδρείᾳ,

Ἐπιμένουν ἐν ἐφέσει,
σώζοντες ὁρθὴν τὴν Πίστιν,
καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις κεῖνται,
παραπλέουν τῷ θανάτῳ.

Πρόθυρα αὐτοῦ δοκῶσι,
ἀναπνέουν κι' ἐπιζῶσι·
οὕτω καὶ ἐγὼ ὁ τάλας,
καὶ φυγὸς ἢ ἐρημίτης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ὡς φερέοικος τὸ ὅλον,
καὶ ἀπλοῦς ἐρημοσπίτης,
ἐγκαυχῶμαι ἐν τῇ Πίστει,
τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Πατέρων.

Προσκυνῶ τρεῖς ὑποστάσεις,
ἐν τὰ τρία τῇ οὐσίᾳ,
Κύριον Θεὸν τῶν ὅλων,
καὶ Δημιουργὸν λατρεύω.

Τὸν Πατέρα ἀγέννητόν τε,
γεννητὸν καὶ ὁμωστρεύω,
καὶ ἐκπορευτὸν τὸ Πνεῦμα,
παρὰ τοῦ Πατρὸς λατρεύω.

Ἡ καὶ εἷς Θεὸς τὰ τρία,
ἐν τρισὶ τοῖς χαρακτῆρσι,
μία δύναμις οὐσία,
μία φύσις καὶ λατρεία.

Ἀποδέχομαι τὰς φράσεις,
Προφητῶν τε καὶ δικαίων,
καὶ αἰνίγματα καὶ ῥήσεις,
ὥς καὶ τὰς ἀποκαλύψεις.

Αἵτινες σαφῶς δηλοῦσιν,
ἐνανθρώπησιν τοῦ Λόγου,
ἣν καὶ γὰρ θερμῶς πιστεύω,
μέχρι καὶ παθῶν ἁγίων.

Τέσσαρσιν Εὐαγγελίοις,
καὶ τῶν Ἰησοῦ θαυμάτων,
ἀπ' αὐτῆς γεννήσεώς τε,
ἐκ Παρθένου παναγίας,

μέχρι σταυρικοῦ θανάτου,
καὶ τῆς ἀναστάσεώς τε,
Ἀναλήψεως τῆς **ΘΕΙΑΣ**
καὶ ἐκ δεξιῶν καθέδρας.

Τοῦ Πατρὸς τοῦ συνανάρχου,
καὶ ἐκ Πνεύματος, καθόδου,
κι' συνόλῳ ἵνα εἶπω,
τοῦ σταυροῦ τὸν τύπον σέβω.

Κ' ἐγκαυχῶμαι τῇ δυνάμει,
τούτου τοῦ Σταυροῦ τοῦ θείου,
οὐπερ δαίμονες ἡττῶνται,
φρίττουσιν αἰεὶ καὶ φεύγουν.
καὶ ὡς τρόπαιον πιστῶν τε,
πάντων τὰ δεῖν' ἀποφεύγουν.

Ἀποδέχομαι δὲ αὖθις,
ἀειπάρεθρον Μαρίαν,
καὶ τιμῶ καὶ σέβομαί την,
ὡς μητέρα Παναγίαν.

Ὡς προστάτιν ἔφορόν τε,
καὶ κοινὴν ὡς μεσιτείαν,
πρὸς Υἱὸν αὐτῆς καὶ Λόγον,
ὃν ἐγέννησεν ἀρρεύστως.

Καὶ τιμῶ τοὺς θεηγόρους,
Μαθητὰς αὐτοῦ τοῦ Λόγου,
δώδεκα τοὺς πρώτους ὄντας,
κ' ἑβδομήκοντα τοὺς πάνυ.

Ὡς κηρύξαντας ἐν κόσμῳ,
Εὐαγγέλιον Χριστοῦ μου,
καὶ ἐλκύσαντας τὰ Ἔθνη,
εἰς εὐσέβειαν Θεοῦ μου.

Ἀποδέχομαι Προφήτας,
καὶ τοὺς ἅπαντας δικαίους,
τοὺς πρὸ νόμου καὶ ἐν νόμῳ,
μέχρι καὶ αὐτοῦ Σωτῆρος.

Ὡς δ' ἐπίσης διδασκόλους,
Ἱεράρχας καὶ ὁσίους,
καὶ τοὺς μάρτυρας δὲ πάντας,
τοὺς κηρύξαντας τὴν πίστιν.

•••••

Ὡς τοὺς τῶν ὁμολογητῶν,
καὶ τῶν ἱερομαρτύρων,
τὸν χορὸν τὸν θεῖον σέβω,
ὥς καὶ πάντων τῶν δικαίων.

•••••

Γυναικῶν τε τῶν ἁγίων,
καὶ ἀνδρῶν πάντων **ΑΚΑΔΗΜΙΑ**
προσκυνῶ τοῦς χαρακτῆρας,
ὥς καὶ λείψανα τὰ τούτων.

•••••

Κι' εὐωδίας πεπλησμένα,
κι' ὅσα ἅγια καὶ θεῖα,
ὥς τὰ αἵματα μαρτύρων,
καὶ ἁγῶνας τῶν ὁσίων.

•••••

Καὶ τὰς ἐορτὰς ἀπάντων,
ἀποδέχομαι δοξάζω,
τὴν δημιουργίαν κόσμου,
ὄρατοῦ τε νοουμένου.

Τῶν Ἀγγέλων τε ἐκείνων,
μακαρίων τε πνευμάτων,
Ὡς καὶ τοῦ ἀνθρώπου πλάσιν,
καὶ ἐμφύσημα τὸ θεῖον.

•••••

Τὴν ψυχὴν τε τοῦ ἀνθρώπου,
λογικὴν τε καὶ τιμίαν,
πρόσταγμα αὐτοῦ τὸ θεῖον,
καὶ τοὺς ἐκ Θεοῦ τοὺς νόμους.

•••••

Ὡς τοῦ θεοῦ Δεκαλόγου,
ἐνδοξασθεοῦ πιστεύω,
καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύω,
τῷ Τρισυποστάτῳ ὄντι.

•••••

Ὡς δὲ τοῦ Εὐαγγελίου,
ἀποδέχομαι Κανόνας,
τούς τε θείων Ἀποστόλων,
καὶ διαταγὰς τὰς τούτων.

•••••

Τὰ ἐπὶ μυστήριά τε,
πανσεβάσμια καὶ θεῖα,
καὶ τὰς θείας παραδόσεις,
ὥς τὰς θεοπνεύστους ρήσεις.

Ἀποδέχομαι Συνόδους,
Οἰκουμενικὰς καὶ θείας,
τὰς ἐπτὰ καὶ τοπικὰς τε,
ὡς ἀθροίσματά τε θεῖα.

Καὶ τὰ πρακτικὰ τὰ τούτων,
καὶ τοὺς θεοπνεύστους ὅρους,
ὡς Κανόνας Ἀποσιόλων,
καὶ αὐτῶν ὡς διαδόχων.

Ἀποδέχομαι τὰς φράσεις,
καὶ τὰ ἐκτεθέντα τούτων,
ὅτι καὶ ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου,
κινδυνεύω ἐκλεσεῖν με.

Ἐὰν μόνον ἐπιδείξω,
λέξεως μεταβαλεῖν με,
καὶ τῆς δόξης κινδυνεύω,
θεϊκῆς μεταπεσεῖν με.

Ἐὰν μόνον θίξω ἰῶτα,
ἢ κεραίαν ἐκ τοῦ νόμου,
ἀποδέχομαι οὖν πάντα,
ὅσα τε ἡ Ἐκκλησία.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Καὶ ἀποκηρύττω πάντα,
ὅσα τε ἀποκηρύττει,
ἡ Ὁρθόδοξος καὶ θεία,
Ἀνατολικὴ τε Πίστις.

Ὅσα ἔκράτυνεν ἐν τούτοις,
τόσα καὶ ἐγὼ πιστεύω,
κ' ὅς' ἀπέσχετο κι' ἀρᾶται,
καὶ ἐγὼ νᾶθεματίζω.

ΜΕΡΟΣ Α'.

Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα

Εὐχὴ κατανυκτικὴ

Κύριε ὁ Θεὸς καὶ Πλάστης μου, ὁ ἀπ' ἀρχῆς πλάσας καὶ τιμήσας με κατ' εἰκόνα σὴν καὶ ὁμοίωσιν καὶ ἀχρειωθέντα καὶ χρεουργηθέντα φεῦ! δι' ἀπείρου ἐλέους καὶ τῶν ἀμετροτήτων σου οἰκτιρμῶν ἀναπλάσας με. Μὴ παρίδης Δέσποτα καὶ νῦν αὖθις, ὅλον κατακρεουργηθέντα καὶ κατακερματισθέντα με. Ἀλλ' ὡς παντοδύναμος καὶ φιλόανθρωπος καὶ φιλόψυχος Δεσπότης μου, σύ με πάλιν σύναψον, σύ με ἀναζώωσον, σύ με οἰκτειρον καὶ ἀνάστησον

σύ με κάθαρον καὶ ἐλέησον, σύ με φώτισον καὶ οἰκείωσον, τὸν ὅλως ἀχάριστον καὶ ἀνάξιον ὄντα με, παντὸς ἐλέους καὶ οἰκτιρμῶν καὶ φιλανθρωπίας καὶ συγχωρήσεως. Σοὶ γὰρ πρέπει ἡ δόξα, ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἐκ πάντων προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Εἰς τὸν Θεὸν

Ψυχὴ ἀξιοθρήνητος,
λυπεῖται καὶ στενάζει.
καὶ τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα,
μεγαλοφώνως κράζει.

Λέγει, Θεέ μου, σῶσόν με,
Θεέ, ἐλέησόν με,
Θεέ, ἰδὲ τὸ σκότος μου,
καὶ διαφώτισόν με.

Θεέ μου, μὴ παρίδης με,
ταχὺ ἐπάκουσόν μου,
καὶ τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα,
Θεέ μου φώτισόν μου.

Διότι με ἐτύφλωσαν,
τὰ ἁμαρτήματά μου,
καὶ ὡς τυφλὴ ἡ τάλαινα,
χάνω τὰ βήματά μου.

Δὲν βλέπω ἡ ταλαίπωρος,
Θεέ μου ποῦ βαδίζω,
ποῦ στέκω ποῦ εὐρίσκομαι,
ἡ ξένη δὲν γνωρίζω.

Νέφη πολλὰ καλύπτουσι,
καὶ σκότος τὴν ψυχὴν μου,
καὶ σὲ πικραίνω ἄμετρα,
γλυκύτατε Σωτήρ μου.

Ταράττομαι ἡ τάλαινα,
στενάζω καὶ λυποῦμαι,
διότι τὸ πανάγιον.
Πνεῦμά σου ὑστεροῦμαι.

Ἐμένα πρέπει τῆς πτωχῆς,
αἰῶνια νὰ κλαίω,
ἀκαταπαύστως νὰ θρηνῶ,
καὶ δάκρυα νὰ χέω.

Πρέπει μου νὰ τιμωρηθῶ,
καὶ νὰ κακοπαθήσω,
καὶ μετανοίᾳ δάκρυα,
ποταμηδὸν νὰ χύσω.

Τὴν γῆν νὰ βρέχω πρέπει μου,
ἀπὸ τὰ δάκρυά μου,
διότι τὴν ἐμόλυνα,
μὲ τ' ἁμαρτήματά μου.

Δὲν εἶμαι πλέον, Κύριε,
ἀξία εὐσπλαγχνίας, **ΑΚΑΔΗΜΙΑ**
εἶμαι ἀξία κολασμοῦ,
καὶ πάσης τιμωρίας.

Ἀλλὰ πρὸς σὲ κατέφυγον,
Θεὲ καὶ λυτρωτά μου,
καὶ δέομαί σου μὴ μνησθῆς,
τὰ ἁμαρτήματά μου.

Πεπλανημένον πρόβατον,
εἶμαι καὶ ζήτησόν με,
Χριστέ μου ὡς φιλάνθρωπος,
καὶ ἀνακάλεσόν με.

Πρὶν εἰς τὸν ἄδην καταβῶ,
πρόφθασον λύτρωσόν με,
καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ,
ἀπελευθέρωσόν με.

Νὰ μοῦ χαρίσῃς δάκρυα,
ὡς τὸν Δαβὶδ νὰ κλαίω,
καὶ ὡς τὸν Πέτρον νὰ θρηνῶ,
ὡς τὸν ληστὴν νὰ λέγω.

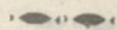
Τὸ μνήσθητί μου, Κύριε,
μὴ ἀφῶν νὰ ἀπογίνω·
καὶ ὡς ὁ ἄσωτος υἱός,
τὸ ἥμαρτον νὰ κράζω.

Καὶ νὰ στενάζω ἐκ ψυχῆς,
ὡς ἡ γυνὴ ἐκείνη,
ποῦ ἔχυνεν ἐπάνω Σου,
τὰ μύρα καὶ ἐθρήνει.

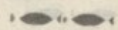
Καὶ ἔνιψε τοὺς πόδας Σου,
ἀπὸ τὰ δάκρυά της,
νὰ ἐξαλείψῃς ὡς Θεός,
τὰ ἁμαρτήματά της.

Παράσχου, ἱκετεύω Σε,
κι' ἐμοῦ τῆς τρισαθλίας,
δάκρυα κατανύξεως,
καὶ τρόπους μετανοίας.

Μὲ ἀρετὰς καὶ χάριτας,
στόλισον τὴν ψυχὴν μου,
διὰ νὰ γίνω νύμφη Σου,
πομπόθητε Σωτὴρ μου.

Παράσχου μοι τὴν χάριν Σου,
καὶ τὴν βοήθειάν Σου, **ΑΚΑΔΗΜΙΑ**
νὰ εὐλογῶ διὰ παντός,
τὸ μέγα ὄνομά Σου.

ΜΕΡΟΣ Β΄

Εὐχαὶ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν

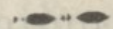
Εἰς τὰ Σωτήρια Πάθη, εἰς τὸν Σταυρόν, εἰς τὴν
Θεοτόκον καὶ εἰς τοὺς Ἁγίους Πάντας

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, διὰ τὰ ἄχραντα καὶ
Σωτήρια Πάθη σου καὶ διὰ τοῦ τιμίου καὶ
Ζωοποιοῦ σου Σταυροῦ καὶ τῆς Πανυπερά-
γνου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Παναγίας

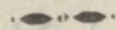
καὶ ὑπεραμώμου Μητροῦ σου, τῶν θεοειδῶν
καὶ ἁγίων Ἀγγέλων καὶ τῶν Ἁγίων σου
Πάντων, ἴασαι καὶ ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτω-
λόν. Ἀμήν.

Εὐχαὶ εἰς τὸ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

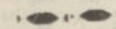
Ἰησοῦ μου Παντοδύναμε,
Ἰησοῦ μου πανοικτίρμον,
Ἰησοῦ φιλόανθρωπε Θεέ,
μόνε παντελεῆμον.

Ἡμάρτηκα ἢ τάλαινα,
Ἰησοῦ ἐνώπιόν σου, **ΑΘΗΝΑΝ**
ἀλλὰ ὡς ὁ Δαβὶδ κι' ἐγώ,
θαρρῶ σιὸ ἐλεός σου.

Ἄφες τὰς ἁμαρτίας μου,
καὶ ἀνακαίνισόν με,
καὶ ὡς ἐκείνους τοὺς τυφλοὺς,
Ἰησοῦ ἐλέησόν με.

Χριστέ μακρόθυμε Σωτήρ,
γλυκύτατε Ἰησοῦ μου,
ἀνάστησόν μου τὴν ψυχὴν,
καὶ φώτισον τὸν νοῦν μου.

Ἰησοῦ μου ἀναμάρτητε,
πηγὴ τῆς εὐσπλαγχνίας,
πηγὴ τῆς ἀγαθότητος,
καὶ τῆς ἀθανασίας.

Ἰησοῦ γλυκύτατε Χριστέ,
παμπόθητε Σωτήρ μου,
Ἰησοῦ μου γίνου ἵλεως,
καὶ σῶσον τὴν ψυχὴν μου.

Ἰησοῦ μου ὠραιότατε,
Ἰησοῦ μου εὐλογημένε,
Ἰησοῦ μου ὑπεράγαθε,
Χριστέ ἡγαπημένε.

Λόγε Θεοῦ καὶ δύναμις,
σοφία καὶ εἰρήνη,
τοῦ κόσμου ἀγαλλίαμα,
καὶ θεία εὐφροσύνη.

Ὁ ἥλιος ὁ ἄδυτος,
τὸ φῶς τῆς ἀληθείας,
φώτισον τὴν καρδίαν μου,
Ἰησοῦ μου τῆς ἀθλίας.

Ἰησοῦ μαρτύρων καύχημα,
Ἰησοῦ χαρὰ Ἀγγέλων,
Ἰησοῦ τροφὴ τῶν ἐκλεκτῶν,
καὶ δόξα τῶν δικαίων.

Ἡ δρόσος τῆς καρδίας μου,
τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς μου,
Ἰησοῦ, ὁ θεῖος γλυκασμός,
τῆς σκοτεινῆς ψυχῆς μου.

Ὁ βοηθός, ὁ ῥύστης μου,
καὶ ὑπερασπιστής μου,
Ἰησοῦ μου κατασύγιον,
καὶ σκέπη τῆς ψυχῆς μου.

Τὴν χεῖρά σου τὴν ἄμαχον,
ἐκτεινον νὰ μὲ σώσης,
καὶ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ,
Χριστιέ νὰ μὲ λυτρώσης.

Ἰησοῦ, δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν,
δόσε μου τῆς ἀθλίας,
εὐλάβειαν, κατάνυξιν,
καὶ πένθος μετανοίας.

Δός μοι, Ἰησοῦ μου, στεναγμούς,
δός μοι πηγὰς δακρύων,
νὰ κλαύσω, ἔσω· λυτρωθῶ,
βασάνων αἰωνίων.

Ὡς τὸν Ἀπόστολον κι' ἐγώ,
νὰ κλαύσω νὰ θρηνήσω!
καὶ μετανοίας δάκρυα,
ποταμηδὸν νὰ χύσω.

Μὲ στεναγμούς καὶ δάκρυα,
νὰ θρέψω τὴν ψυχὴν μου,
καὶ νὰ πενθῶ ἢ **ΑΚΑΔΗΜΙΑ**
εἰς ὅλην τὴν ζωὴν μου.

Εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν
Πῶς ἀνοίγω ἢ ἀθλία,
τὸ παμβέβηλόν μου στόμα,
καὶ Πανάγιόν Σου Σῶμα,
καὶ εἰσδέχομαι τὸ θεῖον;

Μὴ καταφλεχθῶ Σωτήρ μου,
ἐνεκεν τῆς ἁμαρτίας,
ἀναξίως γὰρ μετέχω,
τῆς φρικτῆς Σου κοινωνίας.

Οὐκ ἰσχύει ἐξυπνῆσαι,
τὰ πολλὰ Σου μεγαλεῖα,
σιόμα πήλινον καὶ γλῶσσα,
βέβηλος καὶ ἀναξία.

Δός μοι χάριν δέομαί Σου,
ὅπως ψάλλω τ' ὄνομά Σου,
τοὺς ἀπείρους οἰκτιρμούς Σου,
καὶ τὸ θεῖον δώρημά Σου.

ὦ! τῆς ἀνοχῆς Σου Σῶτερ,
καὶ ἀποτῆς ἐμῆς ἀγχνίας!
πῶς τοσάκις παραβλέπεις,
τὰς πολλὰς μου ἁμαρτίας;

Καὶ τῆς θείας Σου Τραπέζης,
ἢ πτωχὴ καταξιοῦμαι,
κοινωνῶ τροφῆς τῆς θείας,
καὶ θυγάτηρ Σου καλοῦμαι.

Πῶς εἰσέρχεσαι Χριστέ μου,
εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας,
καὶ παρέχεις τοῖς Σοῖς δούλοις,
χάριτας καὶ θεραπείας;

Ἄνυμνῶ καὶ μεγαλύνω,
προσκυνῶ καὶ εὐλογῶ Σε,
καὶ ἔξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου,
Κύριε εὐχαριστῶ Σε.

Προσκυνῶ καὶ μεγαλύνω,
καὶ δοξάζω Κύριέ μου,
τὴν πολλὴν φιλανθρωπίαν,
καὶ ἀγάπην Σου Χριστέ μου.

ὦ! φρικτῆς οἰκονομίας,
ὦ! μεγίστου μυστηρίου
πῶς ἐσθίομεν τὸ Σῶμα,
τοῦ Σωτῆρος καὶ Κυρίου;

Πίνομεν τὸ θεῖον Αἷμα,
καὶ λαμβάνομεν ὑγείαν,
ἄφεσιν ἁμαρτημάτων,
φωτισμὸν καὶ χάριν θεῖαν.

Ὁ μετέχων ἐπαξίως,
πῶς ζωοῦται καὶ θεοῦται,
φωτισμοῦ καὶ εὐφροσύνης,
καὶ ἁγιασμοῦ πληροῦται;

Τὸ πανάγιόν Σου Σῶμα,
γένοιτό μοι τῆς ἀθλίας,
ἱλασμοῦς ἁμαρτημάτων,
καὶ τροφῆς ζωῆς τῆς θείας.

Τὸ πανάγιόν Σου Σῶμα,
καὶ τὸ Αἷμά Σου Σωτήρ μου,
γένοιτο ἰσχύς καὶ ῥῶσις,
καὶ ἀγνεία τῆς ψυχῆς μου.

Γένοιτό μοι δέομαί Σου,
ἡ φοικτὴ Σου κοινωνία,
ἐφ' ᾧ καὶ εὐφροσύνη,
σκέπη καὶ παραμυθία.

Ἰκεσίαις τῆς Ἀχράντου,
Θεοτόκου φώτισόν με,
καὶ χαρὰς τῆς αἰωνίου,
δέομαι ἀξιῶσόν με,

Ὅπως ψάλλω εἰς αἰῶνα,
τὴν μεγαλειότητά Σου,
τοῦ ἐλέους Σου τὴν χάριν,
καὶ τὴν ἀγαθότητά Σου.

Ὡς τὸ δίλεπτον τῆς χήρας,
πρόσδεξαι Θεὸ οἰκτίρμον,
τὴν μικρὰν εὐχαριστίαν,
καὶ τὸν πενιχρόν μου ὕμνον.

Θερμοτάτη δέησις
πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν

Φώτισόν με, Ἰησοῦ μου,
τὴν πτωχὴν νὰ Σε γνωρίσω,
καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου,
Κύριε νὰ σ' ἀγαπήσω.

Χάριστί μοι θεῖον ποῦσον,
ἵκετεύω, Ἰησοῦ μου
θέρμανόν μου τὴν καρδίαν,
καὶ καταύγασον τὸν νοῦν μου.

Ἰησοῦ νὰ Σε γνωρίσω,
καὶ θερμῶς νὰ σ' ἀγαπήσω,
καὶ τοῖς ἴχνεσί Σου, Σῶτερ,
ἢ πτωχὴν ἀκολουθήσω.

Ἰνα ἄρω τὸν Σταυρόν μου,
Ἰησοῦ μου, ἢ ἀθλία,

καὶ ὁπίσω σου νὰ δράμω,
ὦ ἀγάπη μου γλυκεῖα.

Ἄρσ πότιε θὰ ἀκούσω,
τῆς φωνῆς σου τῆς γλυκείας,
ἵνα πληρωθῇ ἀγάπης,
Σῶτερ ἢ ἐμὴ καρδία;

Ἐλκυσόν με, Ἰησοῦ μου,
εἰς τὸν θεῖον ἔρωτά Σου,
δίδαξόν με, δέομαί Σου,
τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου.

Δείξόν μου τοὺς οἰκτιρμοὺς Σου,
καὶ τὸ θεῖον ἔλεός Σου,
καὶ ἐπίφανον Σωτήρ μου,
ἐπ' ἐμὲ τὸ πρόσωπόν Σου.

Ἰνα ἴδω Ἰησοῦ μου,
Σε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου,
τὴν γλυκεῖάν μου ἀγάπην,
καὶ τὸν θεῖον θησαυρόν μου.

Σύ, Χριστέ, ὁ γλυκασμός μου,
Σὺ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς μου,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

Σὺ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου,
Σὺ ὁ πλοῦτος τῆς ψυχῆς μου.

Πότε θὰ Σὲ ἀπολύσω,
τῆς ψυχῆς μου θυμηδία,
καὶ ἐντός μου νὰ Σὲ ἔχω,
ὦ ἀγάπη μου γλυκεία;

Μὴ βδελύξης Ἰησοῦ μου,
τὴν πολλὴν μου δυσωδίαν,
εἴσελθε εἰς τὴν ψυχὴν μου,
τὴν πτωχὴν καὶ παναθλίαν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ὦ ἀγάπη γλυκυτάτη,
εἴσελθε εἰς τὴν ψυχὴν μου,
καὶ κατοίκησον ἐντός μου,
ὑπερπόθητε Σωτήρ μου.

Ἡ τερπνότης τῆς ζωῆς μου,
τῆς ψυχῆς μου ἡ εἰρήνη,
ἡ ἀγάπη ἡ ἁγία,
καὶ ἡ θεία χαρμοσύνη.

Ὁ ἀῆρ ὁ ζωογόνος,
καὶ ἡ αὔρα ἡ γλυκεία,

εἴσελθε εἰς τὴν ψυχὴν μου,
τερπνοτάτη εὐωδία.

Σκηνώσον ἐν τῇ ψυχῇ μου,
Ἥλιε δικαιοσύνης,
ἐμπλησόν μου τὴν καρδίαν,
φωτισμοῦ καὶ εὐφροσύνης.

Ἐκκαυσόν με τῷ πυρὶ σου,
τοῦσόν με τῷ ἔρωτί σου,
τῷ ἀνὰ τὸν πόθω,
Σῶτερ τῇ γλυκύτητί σου

Τὴν δικαίως μισουμένην,
Ἰησοῦ μου, μὴ βδελύξης,
καὶ τὴν πενιχρὰν μου Σῶτερ,
δέησιν μὴ ἀπορρίψης.

Ἀλλὰ δέξαι με ἐν πόθω,
κράζουσάν ἐλέησόν με,
καὶ τοῖς δεξιοῖς προβάτοις.
Ἰησοῦ μου σύνταξόν με.

ΜΕΡΟΣ Γ΄.

Εὐχαὶ εἰς τὴν Θεοτόκον

Εὐχὴ στιχουργικὴ καὶ φωτοπάροχος

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
Παντάνασσα Μαρία,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
τοῦ κόσμου ἡ Κυρία.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
Μαρία Θεοτόκε,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
Ἄγνη Παρθενοτόκε.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
δόξα τῶν Ἀρχαγγέλων.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
ἄπειρανδρε Μαρία,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
τοῦ κόσμου προστασία.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
ἁμαρτωλῶν προστάτις

φώτισόν μου τὸ σκότος,
δικαίων ἐγγυτάτις.

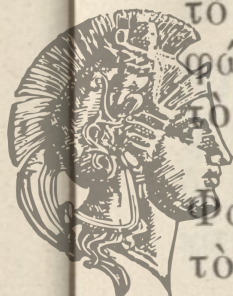
Φώτισόν μου τὸ σκότος,
τὸ ψηλαφητὸν Ἀγνή,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
τὸ ἀφώτιστόν φημι.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
τὸ ὑπὲρ ὁμίχλην με,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
τὸ πολιορκῆσάν με.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
τὸ τὴν ζωὴν ὄλην,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
σκοτίσαν με καθόλου.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
Δέσποινα Δέσποινά μου,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
χαρὰ καὶ καύχημά μου.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
ὥς οὔσα ὑπερτέρα,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

φώτισόν μου τὸ σκότος,
πάντων τιμιωτέρα.

•••••

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
ἢ τὸν Σωτῆρα πάντων,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
ὥς τέξασα τὸν πάντων.

•••••

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
ἢ τὸν ἕνα τῆς Τριάδος,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
ἢ τὸν αὐτὸν Μονάδος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
ἢ Μυστηρίων ὅλη,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
γέμουσα τούτων ὅλη.

•••••

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
τοῦ σκοτεινοῦ Παρθένε,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
τοῦ ἑαυτοῦ μ' εἰδέναι.

•••••

Φώτισόν μου νοός τε,
τὰς φρένας Δέσποινά μου,

φώτισόν μου ψυχῆς τε,
τὰς κόρας Ἀνασσά μου.

•••••

Φώτισόν μου φωτὶ,
νοητῷ τῷ Υἱῷ σου,
αὔγασόν με αὐγῇ,
φωτεινῇ τοῦ Θεοῦ μου.

Ἀμήν.

Εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Ὁ ὄνομα γλυκύτατον,
ἡ τέλει τῆς ψυχῆς μου,
ἡ μόνη εὐφροσύνη μου
καὶ ἀγαλλίασίς μου.

•••••

Ὁνομα ὑπερύμνητον,
ὑπερευλογημένον,
γλυκὺ καὶ ὑπερπόθητον,
ὑπερδεδοξασμένον.

•••••

Σὺ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν,
εὐφραίνεις καὶ δροσίζεις,
καὶ τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶν,
λαμπρύνεις καὶ φωτίζεις.

Παράκλησιν αἰσθάνομαι,
φῶς καὶ παραμυθίαν,
ὅσάκις σὲ ὑμνολογῶ,
Πανύμνητε Μαρία.

•••••
Ὅστις ἐλπίζει ἐπὶ σέ,
καὶ σὲ ἐπικαλεῖται,
ἀπὸ κινδύνου σῶζεται,
θάνατον δὲν φοβεῖται.

•••••
Προσπίπτω ἡ ταλαίπαρος,
ζητῶ τὸ ἔλεός σου, **ΑΚΑΔΗΜΙΑ**
ὅπως γενῆς μεσίτρια,
ἀγνὴ πρὸς τὸν Υἱόν σου.

•••••
Ἵνα ἰδῇ τὴν θλίψιν μου,
ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου,
καὶ ἐπιχύσῃ βάλαμον,
ἐλέους τῇ ψυχῇ μου.

•••••
Νὰ καταπέμψῃ διὰ σοῦ,
τὴν ἄνωθεν εἰρήνην,
ἐξ ὕψους θείαν δύναμιν,
χαρὰν καὶ εὐφροσύνην.

Πᾶσα ἡ κτίσις διὰ σοῦ,
ἀγάλλεται καὶ χαίρει,
καὶ διὰ τοῦτο ἕκαστος,
τὸ χαῖρέ σοι προσφέρει.

•••••
Χαῖρε Μαρία, δέσποινα,
Ἀγγέλων ὑπερτέρα,
τῶν οὐρανίων στρατιῶν,
ὑπερενδοξότερα.

•••••
Χαῖρε, Μαρία τῶν πιστῶν,
ἐλπίς τῶν σωτηρίων, **ΑΘΗΝΑ**
Χαῖρε, Μαρία παναγνε,
Θεὸν ἡ τετοκυῖα.

•••••
Χαῖρε, Μαρία ἡ ἐλπίς,
τῆς ταπεινῆς ψυχῆς μου,
τὸ ἔαρ τὸ γλυκύτατον,
τῆς σκοτεινῆς ζωῆς μου.

•••••
Χαῖρε, Μαρία ἡ ζωὴ,
τῶν τεθνατωμένων,
χαῖρε, θερμὴ ἀντίληψις,
τῶν καταπονουμένων.

Χαῖρε, Μαρία τῶν τυφλῶν,
ἡ θεία βακτηρία,
τῶν θλιβομένων ἡ χαρά,
καὶ ἡ παραμυθία.

Ὁ κυβερνήτης τῶν πτωχῶν,
ἐμοῦ ἡ προσδοκία·
χαῖρε, Μαρία ὀρφανῶν,
λιμὴν καὶ προστασία.

Χαῖρε, Παρθένε Μαριάμ,
ἡ δόξα τῶν δικαιοδότην
χαῖρε, ἁγίων ἡ κρηπίς,
καὶ κάλλος ἱερῶν.

Ἡ ἐκ πσσῶν τῶν γενεῶν,
μόνη ἐκλελεγμένη,
χαῖρε, Μαρία ἄσπις,
ὑπερευλογημένη.

Χαῖρε, Μαρία πάγκαλε,
ἐν γυναιξίν ὡραία,
χαῖρε, ὅτι ἐκύησας,
Χριστὸν τὸν Βασιλέα.

Χαῖρε, Μαρία διὰ σοῦ,
τὸ πᾶν χαρᾶς πληροῦται,
πᾶς ἄνθρωπος εὐφραίνεται,
πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται.

Χαῖρε, Μαρία διὰ σοῦ,
εὖρομεν σωτηρίαν,
καὶ διὰ σοῦ λαμβάνομεν,
οἱ πάντες εὐλογίαν.

Χαῖρε, Μαρία ἡ αὐγή,
τῆς ἀντίφωτος,
χαῖρε, ὅτι ἀνύψωσας,
Χριστιανῶν τὸ κέρας.

Χαῖρε, ἡ πύλη τοῦ Θεοῦ,
ἐπτάφωτος λυχνία,
χρυσοῦν θυμιατήριον,
ἀνύμφευτε Μαρία.

Εὐπρέπεια καὶ καλλονή,
ὑπάρχεις τῶν ἁγίων,
χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε,
χαῖρε ζωῆς ταμεῖον.

Χαῖρε, λυχνία πάγχρυσε,
λαμπὰς τηλαυγεστάτη,
χαῖρε, Θεογεννήτρια,
παστὰς ὡραιοτάτη.

•••••

Χαῖρε, Μαρία τοῦ παντός,
ἡ θεία εὐφροσύνη,
Ὅσιων ἐγκαλλώπισμα,
λαμπρότης καὶ εἰρήνη.

•••••

Χαῖρε, Μαρία ἡ πηγὴ,
τῶν θείων χαρισμάτων,
τὸ ἄσμα τὸ γλυκύτατον,
τῶν ἄνω στρατευμάτων.

•••••

Μαρία, ἀπειρόγαμε,
ἡ τὸν Θεὸν τεκοῦσα,
σὲ ἱκετεύομεν ἄγνή,
μὴ παύσης δυσωποῦσα.

•••••

Τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον,
ὑπέραγνε Μαρία,
νὰ ἀποστείλῃ εἰς ἡμᾶς,
χάριν καὶ εὐλογίαν.

Νὰ ᾗ καὶ νὰ εὐσπλαγχνισθῇ,
τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του,
καὶ ὡς φιλόανθρωπος Θεός,
νὰ σώσῃ τὸν λαόν του.

—————

Θερμοτάτη δέησις
πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον

ὦ Μῆτερ, εὐσπλαγχνίας,
ἐλέους ἡ πηγὴ,
ἐλπίς ἀπηλπισμένων,
ἐλπίς ἀνηλπισμένων,
ἐλπίς ἀνηλπισμένων,
ἐλπίς ἀνηλπισμένων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

Εἰσάκουσον, Παρθένε,
ἡμῶν τοὺς στεναγμούς,
ἰδὲ μητέρων θρήνους,
δάκρυα τεθλιμμένων,
συζύγων ὀδυρμούς.

•••••

Πρόσδεξαι ἱκεσίας,
πιστῶν Ἱεραρχῶν,
αἰτήσεις ἱερέων,
δικαίων παρκλησεις,
δεήσεις μοναχῶν.

Τάχυνον εἰς πρεσβείαν,
ὧ μῆτερ ἀγαθή,
ιλέωσαι τὸν Κτίστην,
τὸν εὖσπλαγγνον Υἱόν σου,
τὸν μόνον Λυτρωτήν.

Ὅπως ἡμῖν παράσχη,
πταισμάσμων ἰλασμόν,
καὶ ἐξαλείψῃ, κόρη,
ταῖς θεαῖς σου πρεσβείαις,
πλῆθος ἀμαρτιῶν.

Τοὺς βασιλεῖς, τὸν σιόλον, τὸν στρατὸν,
ῥῦσαι παντὸς κινδύνου,
δεόμεθά σου κόρη,
ἐκ βλάβης τῶν ἐχθρῶν.

Σκέδασον τὰς ἐνέδρας,
τῶν πονηρῶν ἐχθρῶν,
κατάβαλε τὰ θρόαση,
καὶ σύντριψον τὸ κράτος,
τυράννων δυσμενῶν.

Γενοῦ ἰσχύς καὶ κράτος,
ἀνδρεία καὶ φρουρός,

Παρθένε, τοῦ στρατοῦ σου,
ρομφαία τοῦ λαοῦ σου,
σκέπη καὶ ἀρωγός.

Σπλαγγνίσθητι σοὺς δούλους,
ὧ Μῆτερ ἀγαθή,
ῥῦσαι πολемуμένους,
καὶ τετραυματισμένους,
θεράπευσον, Ἀγνή.

Τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ σου,
κασοντὶς συμφοράς,
κατευνασον πολέμους,
καὶ δώρησαι σοῖς δούλοις,
εἰρήνην καὶ χαράν.

Σῶσον τὸν βασιλέα,
καὶ εὐφρανον αὐτόν,
κραταίωσον τὰ σκῆπτρα,
καὶ ὕψωσον τὸ κέρας,
Ἀνακτος εὐσεβοῦς.

Ἐξ οὐρανῶν τὰς νίκας,
βράβευσον Ἀγαθή,
καὶ δεῖξον νικηφόρους,

λαμπροῦ· καὶ στεφηφόρου·
τοὺς δούλους σου σεμνή.

Ὅπως εὐχαριστῶμεν,
τὸ κράτος σου αἰεί,
καὶ ψάλλωμεν προφρόνως,
πιστῶς καὶ εὐγνωμόνως,
τὴν χάριν σου, ἀγνή.

Εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον

Ἄμπελος ἀληθινή,
σὺ ὑπάρχεις **ΜΑΡΙΑ**
ἡ βλαστήσασα ζωῆς,
σὸν πανάγιον καρπόν.

Βότρυν θείου γλυκασμοῦ,
εὐφροσύνης καὶ ζωῆς,
σὺ ἡ γεωργήσασα,
ἀπειρόγαμε ἀγνή.

Γῇ ἀνήρωτος σαφῶς,
στάχυν ἡ βλαστήσασα,
καὶ ζωῆς τὸν χορηγόν,
ἐν γαστρὶ χωρήσασα.

Δεῦτε, πάντε·, ἀδελφοί,
μεγαλύνωμεν πιστῶς,
τὴν ἀγνήν θεόπαιδα,
ἣν ἐδόξασε Χριστός.

Ἐκ τῶν ἄνω κατελθὼν,
ὁ Υἱὸς ὁ τοῦ Θεοῦ,
δουλικὴν μορφὴν λαβὼν,
ἵνα σώσῃ τοὺς βροτούς.

Ζωοπάροχε πηγὴ,
τῆς **ΛΟΓΗΣ**
μόνη ἀπεκηῦσας,
ἄνθρωπόν τε καὶ Θεόν.

Ἡ βασιτάσασα Αὐτόν,
Δέσποινα μητροπρεπῶς,
καθικέτευε, ἀγνή,
ὑπὲρ πάντων τῶν βροτῶν.

Θεοτόκε Μαριάμ,
σκέπη τῶν χριστιανῶν,
μὴ παρίδῃς ἀγαθή,
στεναγμοῦ· ἀμαρτωλῶν.

Εἶδεν ὁ Θεὸς ἀγνή,
τὴν ταπείνωσιν τὴν σὴν,
κατεσκήνωσεν ἐν σοί,
τῇ καλῇ ἐν γυναιξί.

Καὶ ἐτέχθη ὡς βροτός,
βρέφος γαλουχούμενον,
ἐν χερσὶ παρθενικαῖς,
ἀγκαλοφορούμενον.

Λάμπον φῶς ἀληθινόν,
Κόρη, ταῖς ψυχαῖς
ὅπως ἴδωμεν καλῶς,
καὶ γνωρίσωμεν Αὐτόν.

Μήτηρ γέγονας, ἀγνή,
τοῦ τῶν ὅλων ποιητοῦ,
τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ,
καὶ εὐλογητοῦ Χριστοῦ.

Νεκρωθέντα τὸν Ἀδάμ,
ἀνεζώωσεν ἀγνή,
καὶ ἀνήγαγεν αὐτόν,
διὰ σοῦ εἰς τὴν ζωήν.

Ξένον τόκον τέτοκας,
ξένη σου ἡ κύησις,
ξένον τὸ μυστήριον,
ξένη ἡ προσκύνησις.

Ὦντως θαῦμα ἀληθῶς,
καὶ μυστήριον φρικτόν,
πῶς ὁ ἄϋλος Θεός,
σάρκα ἔλαβε βροτῶν.

Πᾶσα κτίσις ἀπορεῖ,
καὶ ἐκθαμβοῦται
τοῦ παντάνακτος Χριστοῦ,
εὐσπλαγχνίαν τὴν πολλήν.

Ῥῦσαι πάσης ἀπειλῆς,
τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἡμᾶς,
ἐκ παντοίων πειρασμῶν,
θλίψεως καὶ συμφορᾶς.

Σωτηρίας σύ, ἐλπίς,
σκέπην καὶ καταφυγήν,
πάντες σὲ γινώσκομεν,
Ἀειπάρθενε ἀγνή.

Τείχος καὶ ὀχύρωμα,
καὶ ἀντίληψιν θερμὴν,
τῶν ὑμνολογούντων σε,
πρὸς Θεὸν καταλλαγήν.

Ὑμνους σοὶ προσφέρομεν,
καὶ ὥδ' αὖ πνευματικάς,
πρόσδεξι αὐτοὺς ἀγνή,
καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Φώτισον, πανύμνητε,
τοὺς θεομους σου ὑμνητάς·
σκέπε καὶ διάσωζε,
τοὺς πιστοὺς προσκυνητάς.

Χαριτόβρυτε πηγὴ,
τὰς ψυχὰς χαρίτωσον,
τῶν μακαριζόντων σε,
καὶ χαρὰς ἀξίωσον.

Ψαλμικῶς τῷ χαῖρέ σοι,
Δέσποινα, κραυγάζομεν,
καὶ πιστῶς οἱ δοῦλοί σου,
Κόρη, σὲ δοξάζομεν.

ὦ πανύμνητε σεμνή,
τῆς φωνῆς μου ἄκουσον,
καὶ τὰς κόρας, Δέσποινα,
τῆς ψυχῆς μου φώτισον.

Εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον
Ποῦ νὰ ἐλπίσω ἢ τρισαθλία,
ποῦ νὰ προσφύγω ἢ ταπεινή;
Ποῖον ἢ ξένη νὰ ἰκετεύσω,
καὶ ποῦ νὰ κλίνω τὴν κεφαλὴ;

ὅκ ἔχω ἄλλον θερμὸν προστάτην,
ὅκ ἔχω ἄλλην καταφυγὴν,
ὅκ ἔχω ἄλλην παραμυθίαν,
πλὴν σοῦ, τὴν ἄσπιλον καὶ ἀγνήν.

Ὑπὸ τὴν σκέπην σου καταφεύγω,
καὶ σωτηρίαν ἐπιζητῶ,
ἀγνή Παρθένε, βοήθησόν με,
μὴ μὲ ἀφίσῃς ν' ἀπολεσθῶ.

Ἐλπίς τοῦ κόσμου καὶ προστασία,
ἀπεγνωσμένων καταφυγή,
τυφλῶν καὶ ξένων ἢ βακτηρία,
καὶ θλιβομένων καταφυγή.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

Πρόφθασον, κόρη, νὰ μεσιτεύσης,
πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Ποιητή,
καθὼς μοῦ πρέπει νὰ μὴ μὲ κρίνῃ,
ἀλλὰ εὐσπλάγχνως νὰ μὲ δεχθῇ.

Νὰ ἀστοχήσῃ τὰ πταίσματά μου,
νὰ παραβλέψῃ, ὡς ἀγαθός,
καὶ νὰ μὲ σώσῃ ἐκ τῶν δεινῶν μου,
ὡς εὐεργέτης μου καὶ Θεός,

Ἐν μόνον βλέμμα γλυκὺ νὰ ρίψῃ,
σ' ἐμὲ τὴν ἄπορον καὶ πτωχὴν
ἀκτῖνα θείου φωτός νὰ λάμψῃ,
στὴν σκοτεινὴν μου σκληρὰν ψυχὴν.

Νὰ ἐπιβλέψῃ ὡς ἐλεήμων,
τὴν γύμνωσίν μου νὰ λυπηθῇ,
στολὴν τοῦ γάμου νὰ μοῦ χαρίσῃ,
εἰς τὸν νυμφῶνα νὰ μὲ δεχθῇ.

Μὴ μείνω ἔξω τῆς Βασιλείας,
καὶ εἰς τὸ σκότος καταταχθῶ,
παρακαλῶ σε, Παρθενομήτορ,
μὴ μὲ ἀφίσης νὰ στερηθῶ.

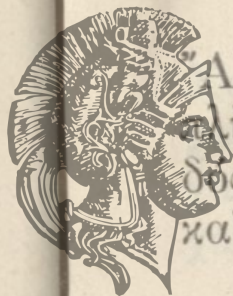
Τὴν ὡραιότητα τοῦ Υἱοῦ σου,
αὐτοῦ τὸ κάλλος τὸ θαυμαστόν,
τὰς μελωδίας τῶν Ἀσωμάτων,
τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ ποθητόν.

Σ' αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν γνωρίζω,
τὸ φῶς ἢ τάλαινα τί ἐστί,
μορφὴν ἀνθρώπου ποτὲ δὲν εἶδον,
οὔτε εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν.

Ἄλλο δὲν ἔχω τί νὰ ζητήσω,
ἀλλ' ἐν μόνον τοῦτο παρακαλῶ,
δός μοι τὴν ἀφ᾽ ἐσθὶν τῶν πταισμάτων,
καὶ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν.

Γενοῦ ἐλπίς μου καὶ βοηθός μου,
γενοῦ γλυκιά μου παρηγοριά,
σ' αὐτὸ τὸ σκότος ἐν ὧσιν μένω,
νὰ σ' ἔχω πάντοτε συντροφιά.

Νὰ μὲ λυπῇσαι, νὰ μ' ἐπιβλέπῃς,
καὶ νὰ μοῦ δίδῃς ὑπομονή,
μέχρι τοῦ τέλους νὰ ὑπομείνω,
αὐτὸ τὸ σκότος ἢ ταπεινή.

Ἴδὲ πῶς πάσχω ἢ τρισαθλία,
καὶ κινδυνεύω γιὰ νὰ χαθῶ,
ἂν δὲν προφθάσῃς νὰ μὲ λυτρώσῃς,
ἐλπίς δὲν εἶναι γιὰ νὰ σωθῶ.

•••••

Αἱ ἁμαρτίαι μου πλεονάζουν,
καὶ μὲ βυθίζουν κάθε στιγμή,
ὁ πολυμήχανος ἀοράτως,
ὥραν δὲν παύει νὰ πολεμῇ.

•••••

Νὰ μὲ ὑψώνῃ, νὰ μὲ βυθίξῃ,
νὰ μὲ σκοτίξῃ, νὰ μὲ ἀλάνηρῃ,
καὶ νὰ μὲ ρίψῃ σ' ἀπελπισία,
μὲ κάθε τρόπο μὲ πολεμᾷ.

•••••

Ἄχ! τὶ νὰ γίνω ἢ τρισαθλία,
μὲ τίνος θάρρος νὰ περπατῶ;
ποῦ τὰς ἐλπίδας πρέπει νὰ ἔχω,
καὶ τίνος ἔλεος νὰ ζητῶ;

•••••

Ἐὰν Παρθένε δὲν μὲ ἀκούσῃς,
ἔὰν ἐσὺ δὲν μ' ἐνθυμηθῇς,
ἔὰν δὲν ἴδῃς τὴν κάκωσίν μου,
καὶ ὡς μητέρα νὰ λυπηθῇς.

Τί, νὰ μοῦ δώσῃ παρηγορία,
τίς νὰ μοῦ δώσῃ ἀναψυχή;
τίς μου τὸ σκότος νὰ καταλάμψῃ,
καὶ νὰ μὲ σώσῃ τὴν δυστυχῇ;

•••••

Χαῖρε, Μητέρα τοῦ πάντων Κιίστου,
τιμιωτέρα τῶν Χερουβίμ,
καθαρώτερα, ἐνδοξοτέρα,
καὶ ἀνωτέρα τῶν Σεραφίμ.

•••••

Χαῖρε, τὸ ἔλε τοῦ Παραδείσου,
καὶ τὸ ἔλε τοῦ ἁγίου ἁγίου ἁγίου,
χαῖρε, τοῦ κόσμου ἡ ὡραιότης,
χαῖρε καθέδρα βασιλική.

•••••

Χαῖρε, Παρθένε, παρθένων δόξα,
χαῖρε, Ἀγγέλων ἡ καλλονή,
χαῖρε, ἁγία ἁγίων μείζων,
χαῖρε πανάσπιλε καὶ ἀγνή.

•••••

Χαῖρε, ἡ ῥῦσις τῶν αἰχμαλώτων,
χαῖρε, ἀνάκλησις τοῦ Ἀδάμ,
χαῖρε, τοῦ κόσμου ἡ σωτηρία,
χαῖρε παμπόθητε Μαριάμ.

Εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον
Δέσποινά μου Θεοτόκε,
Κόρη κεχαριτωμένη,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου,
ἄσπιλε ἡγιασμένη.

Στήριγμα πιστῶν καὶ δόξα,
καὶ ἐλπίς ἀπηλπισμένων,
σκέπη ὀρφανῶν καὶ Μήτηρ,
καὶ χαρὰ τῶν τεθλιμμένων.

Μὴ παρίδῃς Θεοτόκα
τῶν πιστῶν τὰς παρακλήσεις,
τὰς ἐντεύξεις τῶν δικαίων,
καὶ ὁσίων τὰς δεήσεις.

Ρίψε βλέμμα εὐσπλαγχνίας,
ἐπὶ πάντα τὸν λαόν σου,
καὶ ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβείαν,
ποίησον πρὸς τὸν Υἱόν σου.

Ὅπως ἄφεςιν παράσχη,
τῶν πολλῶν πλημμελημάτων,
τῶν δεινῶν ἁμαρτημάτων,
καὶ ἀπείρων ἐγκλημάτων.

Καὶ λυτρώσῃ τοὺς ἀνθρώπους,
τῆς δεινῆς δουλοπαθείας,
τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ σκότους,
τῆς φθορᾶς καὶ τῆς κακίας.

Δώῃ δὲ τοῖς δεομένοις,
ἠθικὴν ἐλευθερίαν,
φῶτισμόν τε καὶ εἰρήνην,
γνώσιν καὶ ἀγάπην θείαν.

Σὺ κατεύθυνον τοὺς δούλους,
Δέσποινα ἡμετέρα,
ἔρρει ἐν ἀγιωσύνῃ,
φύλαττε ἐν παρθενίᾳ.

Τοὺς τὸν ἄχραντόν σου τόκον,
ἐκ ψυχῆς πιστῶς φιλοῦντας,
καὶ κυρίως Θεοτόκον,
σὲ ἀγνὴ ὁμολογοῦντας.

Τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν,
διατήρει ἐν εἰρήνῃ,
καὶ τοῖς μύσταις τοῦ Υἱοῦ σου,
χάριζε ἀγιωσύνην.

Ἱεράρχας καὶ Ποιμένας,
ἱερεῖς καὶ διακόνους,
τήρησον ἀγνοῦς ἀσπίλους,
ἀπλανεῖς τε καὶ ἀμώμους.

•••••

Τοῖς μονάζουσι Παρθένε,
δίδου ταπεινοφροσύνην,
ἀδιάλειπτον λατρείαν,
καὶ τὴν ἄνωθεν εἰρήνην.

•••••

Χάριζε δεόμεθά σου,
ἔρωτα θερμὸν καὶ θεῖον,
καθαρότητα καρδίας,
καὶ κρουνοὺς θερμῶν δακρῦων.

•••••

Βασιλεῖς, λαοὺς καὶ ἔθνη,
σὺ εἰρήνευε Κυρία,
καὶ κατεύθυνον τὰ ἔργα,
τῶν ἀνθρώπων Παναγία.

•••••

Διαφύλαττε τὰ βρέφη,
Μητροπάρενε Μαρία,
καὶ ταῖς θυλαζούσαις γάλα,
πάρεχε ἐν ἀφθονίᾳ.

Πάντας τοὺς ἐν συζυγίᾳ,
φύλαττε ἐν σωφροσύνῃ,
χάριζε αὐτοῖς ἀγάπην,
εὐλογία καὶ εἰρήνη.

•••••

Δίδου χάριν ταῖς παρθένοις,
φρόνησίν τε καὶ ἀγνείαν,
σύνεσίν τε ταῖς μητρᾷσι,
γνῶσιν καὶ παιδαγωγίαν.

•••••

Δὸς ἰσχὺν τοῖς ἀδυνάτοις,
καὶ ἀντιστάτω ὑγείαν,
καὶ τοῖς ἀγωνιζομένοις,
νίκη καὶ ἐνδοξον, τελείαν.

•••••

Φύλαττε τοὺς ἐν θαλάσῃ,
καὶ τοὺς ἐν ὁδοιπορίᾳ,
λύτρωσαι τοὺς ἐν κινδύνοις,
καὶ τοὺς ἐν αἰχμαλωσίᾳ.

•••••

Ἐπανάγαγε τοὺς ξένους,
ῥῦσαι τοὺς πολεμουμένους,
καὶ ὁδήγησον Παρθένε,
πάντας τοὺς πεπλανημένους.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΔΟΧΜΗΝ

Πρὸς τὰ ὀρφανὰ καὶ χήρας,
καὶ τοῖς οὖσιν ἐν πενίᾳ,
σὺ χορήγεις τὰ χρειώδη,
Δέσποινα ὑπεραγία.

Τοῖς ἐν θλίψεσι καὶ πόνοις,
δώρησαι παραμυθίαν,
τοῖς ἐν ἀσθενείαις ῥῶσιν,
ἄνεσιν καὶ θεραπείαν.

Πεπτωκόσι δὸς συγγνώμην,
ἔλεος τοῖς ἔλεοῦσι.
ΔΥΝΑΜΙΝ ΤΕ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑΝ,
πᾶσι τοῖς διακονοῦσι.

Εὐεργέτας, διδασκάλους,
καὶ πνευματικοὺς Πατέρας,
φρούρει, φύλαττε καὶ σκέπε,
ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ.

Ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων,
πρέσβευε Ὑπεραγία,
ὅπως εὖρωσι συγγνώμην,
ἔλεος καὶ σωτηρίαν.

Μνήσθητί μου δέομαί σου,
Δέσποινα μου τῆς ἀθλίας,
καὶ ἀνάγαγέ με Κόρη,
τοῦ βυθοῦ τῆς ἁμαρτίας.

Στήριξον, βοήθησόν με,
φώτισον, ἐνίσχυσόν με,
καὶ ἐκ τῶν δεινῶν παγίδων,
τοῦ ἐχθροῦ διάσωσόν με.

Δός μοι σύνεσιν καὶ γνῶσιν,
δέομαί σου Παναγία,
φῶς καὶ ἰσχύος καὶ ἰατρῆς,
νοῦν, ψυχὴν τε καὶ καρδίαν.

Ὅπως ἴδω καὶ γνωρίσω,
τὴν οὐτιδανότητά μου,
τὴν μεγάλην μου πτωχείαν,
καὶ τὴν ἀθλιότητά μου.

Δός μοι χρόνον μετανοίας,
καὶ ἐλπίδα σωτηρίας,
συντριβὴν τε θείου πόθου,
καὶ κλαυθμὸν παραμυθίας.

Χειραγώγησόν με Κόρη,
εὐθυνον πρὸς τὰς ὁδοὺς σου,
καὶ παράσχου μοι Παρθένε,
τὴν ἀγάπην τοῦ Υἱοῦ σου,

Ὅπως ψάλλω, μεγαλύνω,
ἀνυμνῶ τὸ ὄνομά Του,
καὶ ἐογάζομαι προθύμως,
τὰς ἀγίας ἐντολάς Του.

ΜΕΡΟΣ Δ΄.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Εὐχαὶ ἐξομολογήσεως, Μεταλήψεως, κλπ.

Ποίημα βαρυσταλγούσης ψυχῆς

Καρδία πῶς σκληρύνθηκες,
καὶ πῶς παρεπλανήθης;
καὶ σύ, ταλίσπῳρε ψυχή,
πῶς κατετραυματίσθης;

Φεῦ, τῆς ἐμῆς σκληρότητος,
καὶ τῆς ἀχαριστίας,
τῆς ραθυμίας τῆς δεινῆς,
καὶ τῆς ἀναισθησίας.

Δὲν ἔχω ἓνα σταλαγμόν,
δάκρυ εἰς τὴν καρδία,
γιὰ νὰ ζητήσω τοῦ Θεοῦ,
ἔλεος ἢ ἀθλία.

ὦ! μετανοίας δάκρυα,
ποῦ εἶσθ' ἐξωρισμένα;
καὶ διατὶ δὲν ἔρχεσθε,
ποτὲ καὶ εἰς ἐμένα;

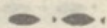
Εἰλατε νὰ ποτίσῃτε,
καρδίαν ὁδυσμένην,
καὶ καθαρίσῃτε ψυχὴν,
τὴν κατερρυπωμένην.

Ἄς εἶχα στόμα ἢ πτωχή,
γλῶσσαν νὰ διηγοῦμαι,
καὶ δάκρυα θερμότατα,
νὰ ἐξομολογοῦμαι.

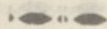
Νὰ λέγω μὲ κατάνυξιν,
τὰ ἁμαρτήματά μου,
τὰς ἐνθυμήσεις τὰς αἰσχροάς,
καὶ τὰ ἐγκλήματατά μου,

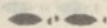
Νὰ βρέχω μὲ τὰ δάκρυα,
τοὺς πόδα; τοῦ Ἰησοῦ μου,
τοῦ ἀμνησικάκου μου Θεοῦ,
καὶ μόνου πλαστουργοῦ μου.

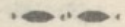
Καὶ νὰ ζητῶ συγχώρησιν,
νὰ κλαίω ὡς τὴν πόρνην,
ὡς τὸν υἱὸν τὸν ἄσωτον,
κι' ἐκεῖνον τὸν τελώνην.

Καὶ νὰ βοήσω ἐν κλαυθμῷ,
καὶ συντριβῇ καρδίας, **ΑΚΑΔΗΜΙΑ**
συγχώρησόν με Πλάστη μου,
κ' ἐμὲ τὴν τρισαθλίαν.

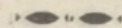

Ἄνοιξον τοῦ ἐλέους Σου,
τὴν θύραν, Κύριέ μου,
καὶ δέξαι με τὴν τάλαιναν,
φιλάνθρωπε Θεέ μου.

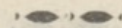

Δέξαι Ἰησοῦ γλυκύτατε,
μίαν πτωχὴν καὶ ξένην,
μίαν σκληρὰν καὶ ἄσωτον,
γυναῖκα ἀπεγνωσμένην.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός,
καὶ ἀνακαίνισόν με,
κι' ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ,
Σὺ ἐλευθέρωσόν με.

Ἐξάλειψόν μου δέομαι,
τὰς τόσας ἁμαρτίας,
καὶ δώρησαί μου δάκρυα,
νὰ κλαίω, τῆς ἀθλίας.

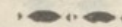

Τὰ ρήματά μου ἄκουσον,
δέξαι τὴν δέησίν μου,
καὶ σῶσον Παντοδύναμε,
τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου.

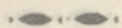
Ἐξομολόγησις τῆς τυφλῆς

Ἄνθρωποι, λυπηθῆτέ με,
γὰρ τὴν κατάπτωσίν μου,
καὶ δεηθῆτε τοῦ Θεοῦ,
νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν μου.

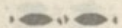

Πιστεύσατέ με, ἀδελφοί,
ἀλήθεια τὸ λέγω,
σ' ἐμένα ἐπερίσσευσε,
τὸ ὄνομα τῶν ἔργων.

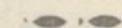
"Αν θέλετε νὰ μάθητε,
ποία ἡ ἀρετὴ μου,
λέγω· γυμνὴ παντὸς καλοῦ,
ὑπάρχει ἡ ψυχὴ μου.

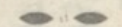
"Εστερημένη ἀρετῶν,
καὶ κατακεκριμένη,
καὶ πάσης ἀγαθότητος,
ἐγκαταλελειμμένη.

"Εχω πτωχείαν ἄπειρον,
πληγὰς καὶ ἀσθενείας,
καὶ κινδυνεύω νὰ χαθῶ,
εἰς βάθος ἀπωλείας.

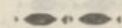

"Εχω δεινὴν ἀμέλειαν,
μεγάλην ὀκνηρίαν,
θυμόν, ὑπερηφάνειαν,
σκληρότητα, κακίαν.

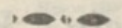

Εἶμαι ψυχρὰ στὴν ἀρετὴν,
θερμὴ εἰς τὴν κακίαν,
ἐτοίμη εἰς τοὺς γέλωτας,
καὶ τὴν πολυλογίαν.

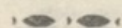
"Αντὶ τῆς κατανύξεως,
ἔχω ἀναισθησία,
ἀντὶ νὰ κλαίω πάντοτε,
γελῶ ἡ τρισαθλία.

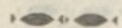
"Αλλὰ ὑπάρχει καὶ τι,
καὶ ὅλα τὰ καλύπτει,
μία πλαστὴ προσποίησης,
ποῦ τὰς κακίας κρύπτει.

Ὡς ποίε θὰ ἐξαπατῶ,
τὸν κόσμον ὅλον καὶ τὴν γῆν,
μὲ τὰς ψευδεῖς μου ἀρετάς,
καὶ τὴν ὑποκρισίαν;

"Όταν ὁ κόσμος μ' ἐπαινῇ,
χαίρω καὶ καμαρώνω,
καὶ ὅταν μὲ ἐλέγχουσι,
λυποῦμαι καὶ θυμώνω.

"Όσοι μὲ ἐγνωρίσατε,
πρέπει νὰ μὲ λυπῇσθε,
καὶ δάκρυα νὰ χύνετε,
ὅταν θὰ μ' ἐνθυμῇσθε.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Παρακαλεῖτε τὸν Θεόν,
νὰ μὲ διαφωτίσῃ,
καὶ σ' τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς,
νὰ μὲ καθοδηγήσῃ.

Καὶ δι' εὐχῶν σας, ἀδελφοί,
ἐλπίζω νὰ μὲ σώσῃ,
κι' ἐκ τῆς δεινῆς κακίας μου,
νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ.

Πρὸ τῆς θείας Κοινωνίας

Γνωρίζω ἡ ταλαίπωρος,
εἰς τοῦτο δὲν λανθάνω, **ΑΚΑΔΗΜΙΑ**
πῶς ἀναξίως ἡ πτωχή,
πάντα μεταλαμβάνω.

Ἄρά γε ποῦ προσέρχομαι,
ἡ κατακεκριμένη,
πὺρ εἶμαι ἁμαρτήματα,
ὅλη πεφορτισμένη!

Ὅποιον μέλει νὰ δεχθῇ,
ἡ ταπεινὴ ψυχὴ μου;
τὸν Βασιλέα τοῦ παντός,
καὶ μόνον ποιητὴν μου.

Ἡ καταδίκη τρομερά,
καὶ φοβερά ἡ κρίσις,
ὅταν ἀναξίως προσπαθῇς,
ψυχὴ, νὰ κοινωνήσῃς.

Κλαῦσε λοιπὸν καὶ θρήνησε,
γὰ τὰ ἐγκλήματα σου,
μὲ πόνον ἐξομολογοῦ,
τὰ ἁμαρτήματά σου.

Πρόσπεσον τοῦ Δεσπότη σου,
καὶ ἱκετηρῶς αἰτιά,
ἔλεος καὶ συγχώρησιν,
καὶ φώτισιν ἁγία.

Κλαῦσε λοιπὸν καὶ βόησον,
μὲ μάτια δακρυσμένα,
οὐδεὶς σ' ἐπικρανέ ποτε,
Κύριε, ὡς ἐμένα.

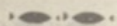
Πῶς νὰ ἀνοίξω, Κύριε,
τὸ ῥυπαρόν μου στόμα,
νὰ μεταλάβω τὸ σεπτόν,
καὶ ἅγιόν Σου Σῶμα;

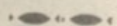
Παρακαλῶ Σε Πλάστη μου,
Θεέ μου καὶ Σωτήρ μου,
ἐπίσκεψε τὴν ὀυπαράν,
καὶ ἔλεεινὴν ψυχὴν μου.

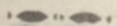
Ἐλθέ, Ἰησοῦ γλυκύτατε,
σιτὸ ὀυπαρόν μου στόμα,
στήν μολυσμένην μου ψυχὴν,
καὶ ἐσπιλωμένον σῶμα.

Δεῖξον τὴν εὐσπλαγγνίαν σου,
σ' ἐμέ τὴν τρισαθλίαν,
καὶ φώτισόν μου τὴν ψυχὴν,
τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν.

Ἐλθέ Ἰησοῦ γλυκύτατε,
σήμερον νὰ φωτίσης,
νὰ μοῦ λαμπρύνῃς τὴν ψυχὴν,
καὶ νὰ μὲ καθαρίσῃ.

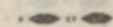

Πάσας τὰς ἁμαρτίας μου,
παράβλεπον, Θεέ μου,
καὶ μὴ μ' ἀφίσης ἄλλοτε,
νὰ σφάλλω, Κύριέ μου.

Χαρὰ καὶ ἀγαλλίαις,
ᾧ γίνῃ εἰς ἐμένα,
τὸ Σῶμά Σου τὸ ἅγιον,
καὶ τίμιόν Σου Αἷμα.

Εἰς τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν.

Ἄς εἶχε χάριν ἡ ψυχὴ,
καὶ λόγον ἡ καρδία,
νὰ ἀναπέμψῃ ἡ πτωχὴ,
μικρὰν εὐχαριστίαν.

Ἐξίσταμαι καὶ ἀπορῶ,
πᾶσι τοῖς ἁγίοις σου,
μὲ ποίους λόγους ἡ πτωχὴ,
νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

Σὲ εὐλογοῦν τὰ χεῖλη μου,
σὲ ψάλλει ἡ καρδία,
καὶ σὲ δοξάζει ἡ ψυχὴ,
παμπόθητε Μαρία.

Εὐχαριστῶ καὶ προσκυνῶ,
ἐξ ὅλης τῆς καρδίας,
καὶ εὐλογῶ ἀπὸ ψυχῆς,
τὸν τόκον σου, Κυρία.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Δοξάζω τὴν μεγάλην Του,
καὶ ἄκραν εὐσπλαγχνίαν,
τὴν πρὸς ἐμὲ συμπάθειαν,
καὶ τὴν μακροθυμίαν.

Ποῦ ἡ ἁγία Του πλευρά,
μὲ λόγχην ἐκεντήθη,
καὶ δι' ἐμέ τὸ Αἷμά Του,
ποταμηδὸν ἐχύθη.

Ἐγὼ ποῦ Τὸν ἐστὶ λύρωσι,
μὲ τ' ἁμαρτήματά μου,
μὲ τοὺς αἰσχροὺς μου λογισμοὺς,
καὶ τὰ ἐγκλήματατά μου.

Σήμερον πῶς ἐτόλμησα,
τὸ στόμα μου ν' ἀνοίξω,
Σῶμα καὶ Αἷμα τίμιον,
Θεοῦ νὰ κοινωνήσω;

Πῶς δὲν μ' ἐπεριφρόνησες,
θαυμάζω, Κύριέ μου,
ἀλλὰ εἰσηλθες εἰς ἐμέ,
τὴν ταπεινὴν, Χριστέ μου!

Ὡ πόσον πρᾶος καὶ γλυκύς,
καλὸς καὶ ἐλεήμων,
πόσον φιλάνθρωπός ἐστιν,
εὐσπλαγχνος καὶ οἰκτίρμων!

Καὶ δὲν με ἀπεδίωξε,
τὴν ταπεινὴν καὶ ξένην,
τὴν ἀναξίαν καὶ γυμνήν,
καὶ κατακεκριμένην.

Ὡ τί φρικτὸν μυστήριον!
Ὡ τί ἐπεσφαιγνία!
Σῶμα Θεοῦ νὰ κοινωνῶ,
ἐγὼ ἡ ἀναξία!

Δοξάζω καὶ εὐχαριστῶ,
τὴν ἀγαθότητά Σου,
τὴν ἄκραν συγκατάβασιν,
καὶ ἀγιότητά Σου,

Ὅτι οὐκ ἐξουδένωσες,
μίαν γυναῖκα ἄχρεϊαν,
μίαν ψυχὴν ἀναίσθητον,
σκληρὰν καὶ ἀναξίαν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΔΑΘΗΝΩΝ

Ἐλθέ, Ἰησοῦ γλυκύτατε,
καὶ παρηγόρησόν με,
καθάρισον τοὺς ῥύπους μου,
καὶ ἀνακαίνισόν με.

Τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν,
ἐλθέ νὰ θεραπεύσης,
τοὺς πόνους μου καὶ τὰς πληγὰς,
Χριστὲ νὰ ἰατρεύσης.

Τὸ Σῶμά Σου τὸ ἅγιον,
καὶ Αἷμά Σου, Σωτήριόν μου, **ΑΚΑΔΗΜΙΑ**
χαρὰ ἐλπίς καὶ δύναμις,
θὰ γείνη τῆς ψυχῆς μου.

Ἀπὸ ἀκάθαρτον ψυχὴν,
καὶ βδελυρὰν καρδίαν,
πρόσδεξαι, Ὑπεράγαθε,
μικρὰν εὐχαριστίαν.

Εἰς τὴν Κυρίου τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν
Τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν,
τὰ πλήθη συλλογοῦμαι,
καὶ τὴν ἡμέραν τὴν φρικτὴν,
τῆς κρίσεως φοβοῦμαι.

Μὴ μοῦ ἐλέγξῃ ὁ Κριτὴς,
ὅλα τὰ κεκουμμένα,
τὰς πράξεις, καὶ τὰ πταίσματα,
ποῦ ἔχω καμωμένα.

Τοὺς ρυπαροὺς μου λογισμοὺς,
πάσας τὰς φαντασίας,
ἀποκαλύψῃ τὴν στιγμὴν,
ἐκείνην τῆς ἀθλίας.

Τῶν τε Ἀγγέλων ἔμπροσθεν,
καὶ πάντων τῶν ἁγίων,
μοῦ φανερώσῃ τῆς πτωχῆς,
τὸν ἄσωτόν μου βίον.

Εἰς ποῖον ἔκαμα καλόν,
εἰς ποῖον εὐσπλαγχνίαν,
διὰ νὰ εὕρω ἔλεος,
στὴν κρίσιν ἢ ἀθλία;

Τὶ ἀγαθὸν ἐποίησα,
εἰς ὅλην, τὴν ζωὴν μου,
διὰ νὰ εὕρω ἢ πτωχή,
ἔλεος στὴν ψυχὴν μου;

Πότε ἤλῃσα πτωχόν,
 πότε ἐδέχθην ξένον,
 πότε ἐνέδυσά γυμνόν,
 ἔθρεψα πεινασμένον;

Πότε ἐπῆγα σ' ἄσθενῃ,
 ἢ σὲ φυλακισμένον,
 ἢ πότε ἔδωκα νερό,
 καὶ ἐγὼ σὲ διψασμένον;

Ποίαν ἡμέραν ἔκλαυσα
 διὰ τὰ πταίσματά μου,
 ἢ πότε ἐβρεξαν θερμά,
 τὴν γῆν τὰ δάκρυά μου;

Εἰς ποῖον τόπον στάθηκα,
 ἐν καθαυῇ καρδίᾳ,
 διὰ νὰ κάμω δέησιν,
 στὸν Πλάστην ἢ ἀθλία;

Ποτὲ δὲν ἔκλινα καὶ γώ,
 στὴν γῆν τὰ γόνατά μου,
 νὰ συγχωρήσῃ ὁ Θεός,
 τὰ ἁμαρτήματά μου.

ὦ! τὶ κακὸν μοῦ μέλλεται;
 τὶ θρῆνος! τὶ ὀδύνη!
 καὶ πῶς νὰ ἀπολογηθῶ,
 ἐγὼ τὴν ὥρα ἐκείνη!

Φεῦ! ποῖον στόμα δύναται,
 καὶ γλῶσσα νὰ λαλήσῃ,
 τὴν παρουσίαν τὴν φρικτὴν,
 καὶ τὴν δικαία κρίσι;

Ψυχὴ μου τὶ ἀδιαφορεῖς;
 τὶ ἐλπίς καὶ ἐκτίσις;
 τὶ ἐνεκρώθῃς καὶ δὲν κλαῖς,
 σκληρὰ καὶ δὲν στενάζεις;

Ἴδού, παρῆλθεν ὁ καιρὸς,
 τὸ τέλος πλησιάζει,
 καὶ διὰ σὲ ὁ θάνατος,
 τὸ ξίφος ἐτοιμάζει.

Γρηγόρησον, μὴ ἀμελῆς,
 ἀθλία ἐτοιμάσου·
 μὲ δάκρυα θερμότατα,
 πλῦνον τὸ ἔνδυμά σου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ

Παῦσον τὰς ἁμαρτίας σου,
τὰς βδελυράς σου πράξεις,
τὰ ἔργα καὶ τοὺς λογισμούς,
καὶ φρόνημα ν' ἀλλάξης.

Ψυχὴ μου, μετανόησον,
καὶ κλαῦσον καὶ λυπήσου,
σὶν Πλάστην μὲ ταπείνωσιν,
κλῖνε τὴν κεφαλὴ σου.

Πάντα νὰ χύνῃς δάκρυα,
καὶ πάντα νὰ στενάζῃς,
τὸν πανοικτίρμονα Θεόν,
πάντοτε νὰ φωνάζῃς.

Θεέ, πολλὰ σοὶ ἔπταισα,
ἀλλὰ συγχώρησόν με,
ὥς μόνος πολυέλεος,
Θεὸς ἐλέησόν με.

Καθάρισόν μου τῇ πτωχῇ,
τὴν ρυπαρὰν ψυχὴν μου,
καὶ χάρισόν μου ἔνδυμα γάμου,
Χριστὲ Σωτὴρ μου.

Γυμνὴ εἶμαι ἀπὸ ἀρετάς,
καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω,
καὶ δι' αὐτὸ μὲ δάκρυα,
τὸ πρόσωπόν μου βρέχω.

Καὶ δι' αὐτὸ κάθε στιγμή,
λυπητερὰ στενάζω,
τοὺς οἰκτιρμούς Σου δέομαι,
τὸ ὄνομά Σου κράζω.

Σὺ ὁ Θεὸς ὁ πλάσας με,
Χριστέ, ἐλέησόν με·
Σὺ φώτισόν μου τὴν ψυχὴν,
καὶ παρηγόρησόν με.

Σὺ τοῦ ἐλέους ἡ πηγὴ,
τῶν ἀγαθῶν ἡ βρύσις,
τῶν οἰκτιρμῶν τὸ πέλαγος,
Σὺ νὰ μὲ ἐλεήσῃς.

Μὴ μὲ βδελύξῃς, ἀγαθέ,
ὦ! μὴ μὲ ἀπορρίψῃς!
καὶ τὴν ὀργὴν Σου πρὸς ἐμέ,
παρακαλῶ, μὴ δείξῃς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΔΟΗΝΩΝ

Ἄνοιξον τὰ φιλάνθρωπα,
σπλάγχνα τῶν οἰκτιρμῶν Σου,
καὶ σῶσον, πολυέλεε,
τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν Σου.

Πάσας τὰς ἁμαρτίας μου,
Χριστέ, ἐξάλειψόν μου,
καὶ μὴ ἀφίνης νὰ χαρῇ,
ὁ ἄσπονδος ἐχθρός μου.

Δείξόν μοι δρόμον ἀρετῆς,
καὶ τρίβον σωτηρίας,
πρεσβείαις τῆς τεκνύου Σε,
Παρθένου τῆς Μαρίας.

ὦ! μετανοίας δάκρυα,
ποῦ εἶσθε ἐξωρισμένα;
καὶ διατὶ δὲν ἔρχισθε,
ποτὲ καὶ εἰς ἐμένα;

Ἐλᾶτε καὶ ποτίσατε,
καρδίαν διψασμένην,
νὰ καθαρίσητε ψυχὴν,
καταβορβορωμένην.

Εἰς τὸν φύλακα Ἄγγελον
ὦ Ἄγγελε πανάγιε,
Προστάτα καὶ φρουρὴ μου,
ρύστα καὶ ἀντιληπτόρ μου,
θεῖε χειραγωγέ μου.

Ὡς ἄφρων καὶ κακότροπος,
πολλὰ σὲ παροργίζω,
ἀλλὰ ἀφέσεως τυχεῖν,
τῆς παρὰ σοῦ ἐλπίζω.

Μὴ με βδελύξῃ δέομαι,
καὶ μὴ με ἀποστρέψῃς,
τῆς θείας προστασίας σου,
μὴ με ἀποστρέψῃς.

Ἀπάλλαξόν με δέομαι,
ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν μου,
ἐκ τῶν κακῶν μου ἔξεων,
καὶ ἐπιθυμιῶν μου.

Πολεμουμένην ῥῦσαί με,
πεσοῦσαν ἐγχειρόν με,
καὶ μακρυνθεῖσαν τοῦ Θεοῦ,
αὐθις οἰκείωσόν με.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

Κατεύθυνον σοῦ δέομαι,
τὰ διαβήματά μου,
ἁγιάσον τὰς σκέψεις μου,
καὶ τὰ νοήματά μου.

Κυβέρνησον, προστάτευσον,
καὶ διαφύλαξόν με,
καὶ εἰς λιμένα εὐδίου,
φρουρέ μου εὐθυνόν με.

Ὅπως ὀρθῶς καὶ ἀσφαλῶς,
βαδίζω ἢ ἀθλία,
καὶ εὖρω τὸ ποδούμενον,
θεία σου προστασία.

Ἐν ὥρᾳ τοῦ θανάτου μου,
σπεῦσον βοήθησόν με,
καὶ ἐκ τοῦ ἀντιδίκου μου,
σὺ ἐλευθέρωσόν με.

Συγχώρησόν με δέομαι,
θεῖε χειραγωγέ μου,
καὶ πρὸς Θεὸν μεσίτευσον,
ὑπὲρ ἑμοῦ φρουρέ μου.

Ὅπως τῇ μεσιτείᾳ σου,
τύχῳ φιланθρωπίας,
ἐλέους καὶ ἀφέσεως,
καὶ θείας Βασιλείας.

Ἴνα ὑμνολογῶ σὺν σοί,
Τριάδα τὴν Ἀγίαν,
τὴν ἄκτιστον Θεότητα,
καὶ Παντοκρατορίαν.

Μεγαλυνάρια

Πάτερ Παντοκράτορ Δημιουργέ, ἄρχων
ἐξουσίας καὶ φρονήσεως χορηγέ, ἱκετεύο-
μεν σε κατάπαυσον πολέμους, καὶ δώρησαι εἰ-
ρήνην, μόνε Φιλάνθρωπε.

Ἰκεσίαις Λόγε τῆς Σῆς μητρος, τῶν ἄνω
ταγμάτων, Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, τοῦ
θείου Προδρομοῦ καὶ πάντων τῶν ἁγίων, κα-
τάπεμψον τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Λῦσον τοῦ λαοῦ Σου τὰς συμφοράς, πράῦ-
νον τὰ ἔθνη καὶ συμμάχησον Βασιλεῖ, δώρησαι
τῷ κόσμῳ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καὶ ρῦσαι τοὺς
Σοὺς δούλους, πάσης κολάσεως.

Δέσποινα Παρθένε μήτηρ Θεοῦ, φύλαττε
καὶ σκέπε, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, ἐκ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ

παντὸς κινδύνου, καὶ βλάβης τοῦ πολέμου, καὶ
χάριζε τὰς νίκας, αὐτοῖς Πανάμωμε.

Σπεῦσον Ζωοδόχε θεία πηγή, καὶ τῶν ἀσθε-
νούντων, ἢ ταχεῖα ἀπαλλαγὴ, τοὺς κεκακωμέ-
νους, καὶ τετραυματισμένους, ἐκ τοῦ δεινοῦ
πολέμου ταχέως ἴασαι.

Χαῖρε σκῆπτρον Ἅγιον τοῦ Χριστοῦ,
Σταυρὸς ζωηφόρος, εὐχος μέγα Χριστιανῶν,
Ἀνάκτων τὸ κλέος, καὶ δόξα ἱερέων, καθαίρε-
σις δαιμόνων, τρόπαιον ἅγιον.

Χαίροις βασιλέων ἢ καλλονή, καύχημα δι-
καίων, ὁ ζωοδόξων θεία κρητὶς, τῶν πιστῶν
ἀνάκτων, φρουρὸς καὶ ἀντικληπίς, μέγιστε
Κωνσταντίνε, σκέπε τοὺς δούλους σου.

Θεῖοι στρατιῶται τοῦ Ἰησοῦ, καὶ στεφανη-
φόροι, Τεσσαράκοντα ἀθληταί, σπεύσατε ἐν
τάχει, καὶ ῥύσασθε κινδύνων, τοὺς Βασιλεῖς,
τὸν στόλον καὶ τὸ στρατόπεδον.

ΤΕΛΟΣ

ΑΘΗΝΩΝ

‘ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΒΛΙΟΘΗΚΗ,

Μηνιαῖον Ἑκκλησιαστικὸν
καὶ θρησκευτικὸν Περιοδικὸν

Ἔτος	ε’.	δρχ.	100
»	γ’.	»	80
»	δ’.	»	75

Ἐκ τοῦ α’. ἔτους δρχ. 10 ἑκαστον τεῦχος.

Ἐγγραφῆται συνδρομηταὶ

«Κλίμαξ» Ἰω. Σιναΐτου

ἄδετον

δρχ. 115

πανόδετον

» 140

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

«Πολιτικὸν Θεάτρον» Ν. Μαυροκορδάτου

ἄδετον

δρχ. 75

πανόδετον

» 100

δερμάτινον

» 125

«Ψυχῆς Παραμυθία»

Εὐχαὶ ποιητικαὶ Εἰνής μοναχῆς

σελ. 80

δρχ. 5

Ἐλεύθερα ταχυδρ. τελῶν.

Ζητήσατε τιμοκατάλογον

Διεύθυνσις: Σωτ. Ν. Σχοινᾶν - Κοραῆ 47 Βόλον